

SVINOVNÍČEK

Farní
časopis

Číslo 2/02
16. 6. 2002

Milí farníci, farnice a farničátka,

školní rok se už rychle chýlí ke konci a nejen děti se jistě těší na prázdniny. Také já se přicházím rozloučit v tomto školním roce a sdělit vám, co se v naší farnosti událo nového od té doby, co jsme se neviděli.

Toto číslo je více zaměřeno na kněze a na kněžství vůbec. Najdete zde příspěvky nejen od kněží, ale i o kněžích, kteří v naší farnosti působili. Ty pak, kteří ke kněžství netíhnou nebo cítí jiné povolání, možná osloví článek jednoho z farníků o kráse žen.

Ze života farnosti se dočtete o mnoha hezkých akcích, které zde proběhly, ať už společně strávené svatodušní odpoledne u vaječiny, či farní zájezd do Krakova. Svou hudbou naši farnost obohatily hned dvě křesťanské hudební skupiny.

Naši duchovní otcové opět odpovídají na dotazy, tentokrát se dozvíte něco o tom, co je večeradlo a proč se na svatého Ducha smaží vaječina. Proto se ptejte co nejvíce, protože stále platí heslo: kdo se moc ptá, moc se dozví.

Přeji vám všem hezké prázdniny, hodně sluníčka a po celoroční námaze příjemnou dovolenou. A nezapomeňte mi napsat všechny své prázdninové zážitky, abych o nich mohl vyprávět ostatním farníkům v zářijovém čísle.

Váš Svinovniček

„Hle, toto se dotklo tvých rtů,
tvá vina je odňata
a tvůj hřích je usmířen.
Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka:
„Koho pošlu a kdo nám půjde?“
I řekl jsem:
„Hle, zde jsem, pošli mě.“
(Iz 6, 7 – 8)

Dnes si povídáme... s otcem Miroslavem Vitáskem

Otče, jste svinovský rodák? Jak dlouho jste žil ve Svinově?

Nejsem svinovský rodák, narodil jsem se v Opavě, ale ve Svinově jsem bydlel od malička. Vždycky říkám, že jsem se do Opavy pouze „šel narodit.“ Ve Svinově jsem žil do svých 27 let než jsem šel do semináře s výjimkou dvou let, kdy jsem byl na vojně v Lipníku.

Na co rád vzpomínáte? Pamatujete si nějakou pěknou příhodu z dětství?

Jako děcka jsme hráli divadlo na zahradě a na dvorku. Taky jsem ministroval, to se ještě přenášel misál i s pultíkem a mše byla sloužena latinsky a zády k lidu. Jednou jsem přenášel misál s tím pultíkem, přišlápl jsem si komži a zapadl jsem pod židli. Když jsem byl malý, to ještě neexistovaly žádné ministrantské schůzky, starší učili ministrovat ty mladší.

Kdy a proč jste se rozhodl odejít do semináře?

Do semináře jsem šel až ve 27 letech. Když se dívám zpětně, vidím v tom Boží vedení. Důležitý moment byla křesťanská parta, později jsem se dozvěděl, že to byli Saleziáni. Vedli to Žídkovi. Do toho společenství patřili lidé z celé Moravy. Jednou za rok jsme jeli na hory a na podzim se jezdilo na Hostýn. Pak jsem tu partu dostal na starosti a scházeli jsme se jednou měsíčně ve Svinově. To bylo skvělé, za totality byl člověk osamělý a je důležité prožívat víru se stejně mladými. Jednou jsme byli ve Slovenském ráji a já jsem poprvé slyšel od člověka, kterému bylo tolik, co mně, že má radost z modlitby. Na mé cestě do semináře bylo více důležitých momentů. Jednou jsem se modlil přímluvy a byla tam přímluva „Aby se mladí lidé nebáli dát svůj život plně do rukou Kristu.“ Modlil jsem se to z celého srdce a najednou mnou projela taková myš-

lenka jako blesk: „A co ty?“ První reakce na tuto myšlenku byla: „Běž pryč!“ Trvalo mi dva roky než jsem se rozhodl, někteří mi pomáhali se rozhodnout a mnoho lidí se za mě modlilo.

Kde jste všude působil od svého svěcení?

Rok jsem byl v Uherském Brodě, tři roky ve Valašském Meziříčí, dva a půl let v Opavě, stejně dlouho v Hranicích na Moravě, tři roky v Červené vodě a teď jsem už jedenáct let v Olomouci. Všude je zem Páně a lid Boží. Ať je člověk kdekoliv, když se snaží žít s Bohem, je spokojený.

Co vám na kněžské službě připadá nejtěžší a co vám pomáhá, dělá radost?

Velkou radost mám, když někdo přijde zdeptaný ke svátosti smíření a když odchází, usmívá se. Rád si připravuji své promluvy, mám rád různé akce s dětmi a mládeží. Těžké je, když jsem kolikrát bezradný. Snažím se pomoci a vidím, že to ten člověk nepřijímá. Nebo když vidím různé těžké osudy lidí a není možné jim pomoci. Pomáhá mi důvěra v Boha a jeho Prozřetelnost.

Můžete nám říct něco o svém působení v Olomouci? Co máte na starost?

Mám na starost farnost svatého Václava při katedrále, je to jedna ze tří nejvýznamnějších farností v Olomouci. Také se starám o olomouckou katedrálu a o přípravy všech slavností v ní. Starám se o duchovní potřeby zaměstnanců Charity Olomouc. Patřím do metropolitní kapituly, to je skupina kněží kolem otce arcibiskupa, jejichž posláním je dnes společně se modlit a slavit slavnosti v katedrále. Dřív mohli i volit biskupa.

Kdybyste chytil zlatou rybku a mohl si pro naši farnost přát tři přání, která by to byla?

1. živé společenství opravdu farní rodiny, které by přitahovalo druhé.
2. vždycky jsem si přál, aby ve Svinově byla schola.
3. aby farnost stále vzkvétala.

(Lukáš a Petra)

Biblická hodina

Již několik měsíců probíhá u nás na faře vždy jednou za čtrnáct dní v úterý v 18.30 hodin biblická hodina pod duchovním vedením jáhna Přemka.

Začíná se modlitbou, potom si každý vezme bibli a dostane lísteček s biblickými odkazy na určité verše jednotlivých evangelistů. Nejdříve se přečte nahlas daný úryvek a potom v průběhu dvaceti minut každý sám v tichosti přemýšlí nad textem a vyhledává další verše, které k tomu náleží.

Člověk si pěkně procvičí vyhledávání v bibli a v duchu si promýšlí, co se v daném úryvku odehrálo, co ho oslovilo a co to znamená pro jeho nebo náš společný křesťanský život.

V dalším čase se diskutuje a každý, chce-li, může se sdílet na dané téma.

Setkání se ukončuje modlitbou a požehnáním. Je to moc prima a jen na nás záleží, zda po odchodu jáhna Přemka z naší farnosti budeme v biblických hodinách dále pokračovat.

(D.Š.)

Byl jsem nemocný a navštívili jste mě

Ve fakultní nemocnici v Ostravě – Porubě je vybudována krásná kaple, ve které slouží mši svatou otec Antonín každou sobotu ve 14.30 hodin. Ale není to jen sloužení mše svaté, otec Antonín chodí s tělem Páně k nemocným, kteří ho o to poprosí, každou středu a sobotu odpoledne. Když vejde do pokoje, jeho usměvavá tvář přinese nemocným pohodu a i všechny bolesti v tu dobu pomínou. Nemocný hledí na krásný přístup tohoto kněze k nemocnému. Nejprve s ním promluví pár slov o jeho zdraví a pak se začne modlit a nakonec po modlitbě Otčenáše a Beránku Boží jim podá tělo Páně. Je to velký zážitek v pokoji nemocného. Po rozloučení a přání brzkého uzdravení odchází.

Děkujeme Vám, otče Antoníne, za všechno, co pro nemocné děláte.

Ať Vám Pán Bůh a Panna Marie žehná.

(J.)

Co nám odnesla velká voda?

Za pár dní si jistě všichni vzpomeneme na velkou vodu. A také na to, že uplynulo pět let, kdy nám po jedenáctiletém obětavém působení tato voda odnesla otce Miroslava Straku.

Dobře víme, co pro nás a naši farnost udělal, jak věnoval starostlivou péči kostelu i nám.

Za to mu můžeme jen ze srdce poděkovat a popřát hodně zdraví a Božího požehnání.

(M. H.)

Krása žen

Existují na světě krásné ženy? Určitě!

Jsou všechny ženy na celém světě krásné? Co si myslíte vy?

Mohou být všechny ženy krásné? Ano!

I ve Svinově? Ovšem!

A v čem vlastně spočívá tajemství krásy žen? Co ji vytváří, z čeho vyvěrá?

U nejmenších človíčků je to jasné. Miminko a každé dítě je ještě tvor nezkažený, a má-li k tomu dobré rodiče, tak je to bytost oddaně spokojená, šťastná a radostná. Dovede se usmívat a přivítat „dospěláky“ do úžasu. Převládá čistota a přirozený kladný postoj k životu. Je to ryzí krása, ve které se odráží láska rodičů.

Právě proto mohou být všechny ženy krásné, pokud se dovedou usmát. Nesmí to být ovšem vyzývavý úsměv nalíčené krasavice či záhadný úsměv Mony Lisy, ale úsměv, který zrcadlí především dobré srdce. Skutečně „krásný vzhled je pak na ten Boží svět“ a na celé pokolení Evino!

I v knize knih se píše: „Všechna jsi krásná, přítelkyně má, poskvrny na tobě není...Půvab se rozlévá po tvých rtech...“ (Volně citováno z Písně písní.)

Tak tedy usmívejte se, dívky a paní! Babičky i ty mladší: Nejen na muže, ale na všechny!

Odpusťte, že píšu jen o ženách a dětech, a ne o ostatních. Jako muž jsem ale přesvědčen, že to všechno platí i pro tu méně jemnou (pod)skupinu lidstva.

Už se usmíváte? Všichni?

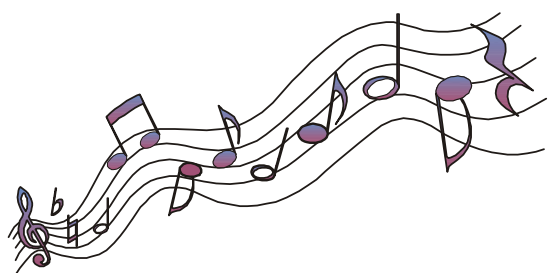
Mimochodem: Hlavním tématem tohoto čísla Svinovničku je kněžské povolání. Je to určitě krásné povolání. Znam jednoho (a ne jediného) kněze, který se stále hezky usmívá...Znáte ho též?

(L. Ž.)

Koncert hudební skupiny Paprsky

Na pozvání otce Jana přijela do naší farnosti hudební skupina Paprsky. Koncert začal něco po sedmé hodině večerní. Byla jsem velmi překvapená jak začátkem, tak průběhem celého koncertu. Na jejich koncertě jsem byla poprvé, byl to pro mě opravdu krásný zážitek.

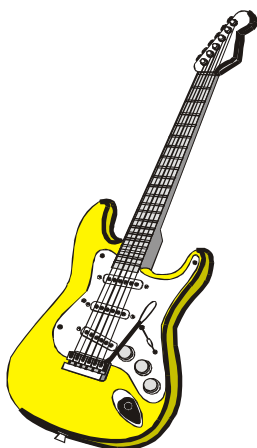
Sbor měl asi třicet členů a hrálo se na housle, violu, kytaru, keyboard, bicí. Koncert byl ukončen vděčným potleskem přítomných diváků.

Jeich hudba mě oslovila, naplnila radostí a jsem velmi ráda, že existuje takové společenství lidí, kteří svým zpěvem oslavují Boha.

(Tereza Pšenícová)

Rockové misie

„To je dneska mládež!“ stěžují si starší lidé. „To za našich mladých let nebyvalo!“ Zřejmě však bývalo, protože takto si stěžovali i jejich rodiče, prarodiče...celé generace rodičů!

Jaká je tedy doopravdy dnešní mládež? Její obraz v očích starších je jasný: kouří, pijou, chovají se nemravně, oblékají se vyzývavě, neumí si ničeho vážít...a já bych k tomu dodala: milují, smějí se a pláčou jako všechny generace před nimi, ztrácí víru a jiní ji zase nalézají...

Babičky často naříkají, že vnoučata ztrácí víru. Čí je to vina? Hodně se pohybuji mezi nevěřícími mladými lidmi a jelikož jsem sama mladá, vím, čím žijeme. Občas zajdu na Stodolní ulici. Můj dojem z ní? Je to takové setkání mládeže, především nekřesťanské mládeže. Má to atmosféru, žije to tam. Na ulici se udí makrely, všude proudí davy mladých, prostě tak trochu Itálie v noci. Jeden bar vedle druhého, kde hraje disko, stroboskopy vrhají barevná světla, pije se, kouří, tancuje. Není problém tam něko-

ho sbalit a mnozí zase balí vás. Super. Ale člověk musí vědět, proč tam je. Nejdu tam fetovat ani flirtovat, jdu si zatančit. Je spousta míst, kde se dá tančit a nejsou tam drogy, to je pravda. Ale kdo tančí, chápe, že latinskoamerické tance těžko budete tančit na písničky z kancionálu jako jsou např. Rodičko Boží vznešená (i když i ony mají něco do sebe). Bylo by krásné, kdyby ti lidé mohli poznat Boha. Ale jak jim ho přiblížit? Vzít je do kostela? Co by je tam mohlo zaujmout? Pár starých lidí v lavicích, pan farář mluví nesrozumitelná slova, falešný pomalý zpěv z kancionálu. To je obraz církve dnešního mladého nevěřícího člověka. Naprosto „neakční“ instituce.

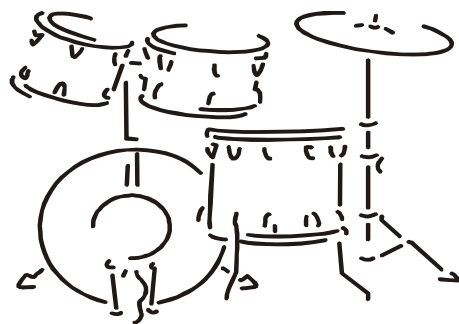
Také naše křesťanská mládež chodí na Stodolní a do všech možných ostravských klubů. A není proč ji za to odsuzovat. I ona se chce bavit a kdo za to může, když tančí na nekřesťanské písničky? Tuc tuc tuc rytmus není sám o sobě špatný a není to vina dnešní mládeže, že nikdo nevymyslí píseň na slova „Ježíš žije“ v tuc tuc tuc rytmu.

O to víc mě potěšila rocková skupina PRO – LOG, která měla 9. června koncert v našem kostele. Tento styl, který možná starší pobuřuje, dokáže oslovit nejen mě, ale dovolila bych si na rockovou mši pozvat své nevěřící kamarády, protože vím, že by tím církev určitě vzrostla v jejich očích. Jejich akční hudba doslova zvedá člověka z lavice, nutí ho tančit nebo si aspoň podupávat v rytmu nohou, jak jsem to během mše svaté viděla i u starších lidí.

Když začali hrát, v některých tvářích bylo znát překvapení, v jiných šok, většinou úsměv, který jako by říkal: „Je to hezké, ale do kostela?...To se snad ani nehodí.“

První koncert při mši svaté měla tato skupina v Krásném Poli, odkud někteří její členové pocházejí. Otec Adam pak v závěru mše svaté řekl větu, která mě moc oslovila: „Někdo by si mohl říct, že do kostela taková hudba nepatří. Ale protože do kostela patří členové této skupiny, patří sem i jejich hudba.“

Tedy díky skupině PRO – LOG za jejich rockové misie, za nový způsob evangelizace, tolik potřebné v dnešním světě.

(P.N.)

Farní pouť do Krakova

V sobotu 11. 5. 2002 jsme se ráno všichni sešli u kostela, nikdo nezaspal. Vyjeli jsme do Krakova. Naším průvodcem byl náš skvělý otec Přemek, na zdárný průběh všeho dohlížel náš otec Jan.

Znalosti otce Přemka nám velice dobře přiblížily město Krakov. Je to třetí největší město Polska, ale z hlediska kulturního, společenského a vzdělávacího významu je toto město jedním z největších. Je tady 250 kostelů a staví se i nové.

Jeli jsme kolem Bielsko - Biala – Wadowice (rodiště sv. otce Jana Pavla II.). Zaparkovali jsme vedle řeky Wisly s výhledem na Wawel. Nejdřív jsme posvačili, pak jsme se vydali na pouť po městě. Navštívili jsme dominikánský a pak františkánský kostel. Potom jsme se vydali prohlédnout si nejvýznamnější část Krakova a tou je Hlavní náměstí (Rynek Główny), které je jedno z největších ve střední Evropě. Zde jsme obdivovali tržiště, radniční věž, malý románský kostelík sv. Vojtěcha a pomník básníka A. Mickiewicze. Nejkrásnější stavbou celého náměstí je však mariánský kostel Nanebevzetí nejsvětější Panny Marie. Zde pod modrozlatou klenbou kostela cítí člověk silně lásku a úctu k Bohu, i obdiv k lidem, kteří takové dílo pro větší slávu Boha dokázali vytvořit. Z věže kostela se každou celou hodinu ozývá na čtyři světové strany hlas trubky. Podle legendy byl strážce města během tatarského nájezdu zastřelen, takže svoje varovné troubení nedokončil. Ani dnes na památku této události trubač svou píseň nedokončuje.

Poté jsme krátce shlédli vystoupení mima, který hned vedle mariánského kostela bavil návštěvníky města. Také různí hudebníci zpřijemňují pobyt hudbou.

Vydali jsme se ke královskému sídlu, prošli jsme kolem Jagellonské univerzity založené již v roce 1364.

Wawel, sídlo polských králů, jsme z časových důvodů neprošli uvnitř, jen jsme si prohlédli nádvoří zámku s arkádami. Při vstupu na Wawel nám lidová krakovská kapela zahrála několik českých písniček, když jsme jim sdělili, že jsme z Ostravy. Také jsme navštívili katedrálu sv. Stanislava, kde byli korunováni a pochováni polští králové asi do 16. století. Jsou zde pochováni i někteří básníci a národní hrdinové. Z hradeb jsme si prohlédli překrásné okolí, ať už řeku Wislu, či v podhradí klášter Bielavy, kostel, kde ministroval svatý otec a paneláky, kde bydlel otec Přemek.

Z Wawelu jsme se vydali do Nového města, které dal vystavět král Kazimír Velký a kam byli nakonec přestěhováni Židé. Prohlédli jsme si náměstí a pak nás naši otcové příjemně překvapili, protože pro nás sloužili mši svatou.

Po poslední prohlídce kostela Na skalce se již začalo šerit a my jsme se museli vrátit zpět k autobusu. Bohužel jsme si nestihli prohlédnout spoustu zajímavých míst, například Židovskou synagogu, Národní muzeum s nádhernou sbírkou obrazů (jako je Leonardova Dáma s hranostajem), či kostel Svatého Kříže nebo Svatého Petra a Pavla. Ale to určitě příště, až se jednou do starobylého Krakova vrátíme.

Byl to krásný den, i když velmi krátký, plný pohody a nezapomenutelných dojmů. I počasí nám přálo. Děkujeme za něj.

(J.K.)

Informace

1. Pořad bohoslužeb v době letních prázdnin 2002

neděle: 7,10 a 10,10 s výjimkou:

-neděle 14.července, kdy bude mše sv. jen 7,10 hod. – společně se zúčastníme mše sv. na zimním stadionu v Ostravě-Porubě v 11,00 hod. (bude přítomen nuncius E.J.Ender).

-neděle 18.srpna, kdy bude mše sv. jen v 7,10 hod. – společně se zúčastníme poutních bohoslužeb na Hrabyni (chystá se společný autobus).

Pondělí : -

Úterý : 17,30 hod.

Středa : 7,30 hod. (od 26.června do 4.září včetně)

Čtvrtek: 17,30 hod.

Pátek: 17,30 hod.

Sobota: 7,00 hod.

2.Farní tábor pro děti proběhne od 27.7. do 3.8. 2002.

3.Setkání mládeže ve Žďáru se koná od 13.8. do 18.8. 2002. Přihlášky jsou na faře.

4.Dne 1.7. 2002 se připravuje pouť dětí na Prašivou. Zájemci ať se co nejdříve nahlásí v sakristii kvůli nahlášení počtu míst do autobusu.

5.Závěrečná mše s předáváním vysvědčení z náboženství proběhne 21.6. v 17.30 hodin

6.Otec Přemek zve všechny farníky na primiční mši svatou, kterou bude sloužit 30.6. 2002 v 10,10 hodin.

Nechte to koňovi, ten má větší hlavu!

V zaměstnání mi nabídli, abych se naučila pracovat a jezdit na koni a tyto znalosti pak využila ve své práci v péči o postižené děti. Protože mám ke zvířatům kromě krys, myší a hmyzu pozitivní vztah, ani jsem se nebránila a ochotně souhlasila.

Nejdříve mě sice přepadly obavy, že kůň je přeci jen větší nežli já a mám respekt ke všemu, co mě převyšuje, ale rychle jsem sama sebe přesvědčila, že je to dobrá příležitost naučit se zase něco nového.

Zpočátku jsem do sebe vstřebávala teorii o koních, chování koní ve stádu, anatomii, ošetřování apod. Takto teoreticky vyzbrojenou mě zavedli do stáje, prakticky předvedli, jak se ošetřuje a čistí kůň a pak byla řada na mě, abych si to vyzkoušela.

První, co mě v tu chvíli napadlo, bylo, že kůň je z bezprostřední blízkosti ještě větší než jsem doufala. Přestože jsem si neustále opakovala, že se musím chovat jako autorita a nedávat koni najevo strach, měla jsem stále silnější pocit, že se ho asi... pravděpodobně...teda skoro určitě bojím. Narozdíl ode mě to však kůň věděl

s naprostou jistotou a taky se podle toho choval. Neustále pohazoval hlavou, štípal, prohledával mi kapsy, hrabal kopyty a dělalo mu mimořádnou radost, že si mě udržuje patřičně daleko od sebe.

„No, nevadí,“ řekla jsem si. „Zkusím jiného koně, musím se lépe ovládat a zvládnout to.“

Vskutku to bylo lepší, koníček klidně stál, nechal se očistit, ale když jsem byla téměř hotova a dokončovala čištění zadní nohy, někdo zavolal:

„Uteč, uхни!“

To mi nemuseli říkat dvakrát. Pustila jsem, co jsem měla v ruce a utekla pryč. Stihla jsem to opravdu na poslední chvíli. Milý koníček totiž zvedl ocas a na místo, kde jsem ještě před chvílí stála já, dopadal koňský trus.

Je to už pár měsíců, co se učím pracovat s koňmi, a taky se na nich pilně učím jezdit. Není to vůbec jednoduché, ale mám radost, že i když zůstávám stále opatrná, strach už mě opustil. Těší mě, že koník stále častěji vyhoví mým pobídkám a poslouchá.

(E.K.)

Stránka pro rodinu

Doplňovačka: Konec mše svaté.....

Zbytek po hoření
Pohyb vody
Část pušky
Horské jezero
Nevěřící
Malý koník
Činnost
Kuchyňská nádoba
Přední část lodí

P				
P				
P				
P				
P				
P				
P				
P				
P				
P				

Minimyšlenky:

- Nejtěžší život má ten, kdo se pořád vyhýbá těžkostem.
- Hloupým je člověk sice zadarmo, ale neustále na to doplácí.
- Spoluautor je člověk, který se odváží popsat věc, kterou nečetl.
- Ať žijí hlupáci, povzbuzují naše sebevědomí!
- Často si nejvíce vážíme toho, co už je nenávratně pryč.
- Život není to, co chceme, ale to, co máme.

Něco pro zasmání:

Čiperná rodinka

„A kolik je vám vlastně let, dědo?“ ptá se úředník pojišťovny.

„No, teprve osmdesát,“ přiznává děda.

„A to chcete uzavřít životní pojistku? No, přijďte zítra, musíme to spočítat.“

„Zítra? To by nešlo. Jdu s tátou kupovat kytku.“

„Cože? Vy máte ještě otce? A na co tu kytku? Někdo vám umřel?“

„Ba ne, děda se žení...“

„Děda? A žení se? To asi musí, že?“ zažertuje úředník.

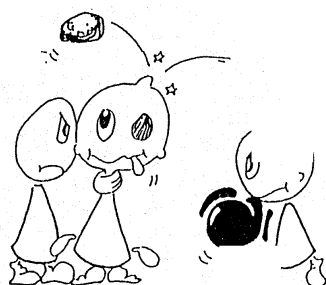
„Nene, nemusí, co vás nemá, ale rodiče ho nutí!“

Úkol pro celou rodinu:

Popovídejte si s dětmi o tomto blahoslavenství:

Blahoslavení

pronásledování

**RADUJTE SE
A JÁSEJTE**

*... neboť máte v nebi
velkou odměnu.....!*

Z historie svinovské farnosti

Svinovské oslavy

Dne 20. června 1937 se konala oslava 25 letého trvání měšťanské školy. Počasí ráno bylo velmi deštivé, takže účast v sokolovně byla slabá. Slavnostním řečníkem byl p.ředitel František Pokluda. Ani p. okresní hejtman ani okresní inspektor tam nebyl. Poté měl projev místní farář p. Kubíček. Privil asi toto:

„Pozdravuji shromáždění nejen jako dřívější člen sboru měšťanské školy, kde jsem jako katecheta působil jedenáct let, ale i jako první farář římskokatolické církve ve Svinově. Proč to zdůrazňuji? Poněvadž jako svatý Cyril a Metoděj přinesli národu kříž ale i knihu, tak i církve šíří nejen víru, ale i kulturu. Proto ten vztah ke škole, která také šíří kulturu. Přeji měšťanské škole a celému učitelskému sboru mnoho zdaru, by z ní vycházela mládež vzdělaná, pevných charakterů, věrných vlasti a Bohu.“

Pak mluvil p.řídící Schindler z Poruby za učitelstvo. Poněvadž farář měl velkou mši svatou, odešel v 10.15 hodin na ní. Pak prý mluvil někdo za místní bezvěrce, že oni jsou proti každé náboženské výchově ve školách, což bylo odsouzeno těmi, kdo tam byli, že na slavnostní oslavu tato slova nepatří.

Odpoledne byla na zahradě u Hurníků slavnost, dětské reje a cvičení. Tam přijel i školní inspektor.

Týden na to - na svinovský krmáš, byla církevní oslava povýšení Svinova na město. Účast již dříve slíbil Msgre Jan Stavěl. Zdejší farář chtěl, aby zároveň bylo biřmování. Zamýšlel biřmování jen pro Svinov a Porubu, ale pan děkan oznámil to celému Klimkovsku. Přišly všechny farnosti kromě velkopolanecké. Celkem se zúčastnilo 1350 biřmovanců. Po večeři přišli hudebníci na počest pana biskupa.

V neděli 4. července byla veřejná oslava povýšení na město v sále pana starosty Hurníka. Do sálu měli půjčené červené koberce z kostela.

P. Kubíček měl při této příležitosti tento projev:

„Jako farář se raduji z povýšení Svinova. Před několika lety stál jsem na zříceninách v Pompeji v Itálii. Kdysi krásné a bohaté město, dnes trosky. Napadá myšlenka: města potřebují kromě bohatství pokroku jakousi mocnou ochranu. Přeji nejen rozkvět Svinova, ale aby Pán Bůh všemohoucí Svinov chránil a jemu žehnal.“

(převzato z farní kroniky)

Duchovní povolání

Duchovní povolání... To je téma, na které už byla řečena spousta slov, napsáno nepřeborné množství článků, takže cokoli by chtěl kdokoli říct, stejně neřekne nic nového.

Každý duchovní nutně musí počítat s tím, že dříve nebo později někdo přijde a zeptá se: „Jak jste se dostal k duchovnímu povolání?“

Odpovědi mohou být různé, ale v každém případě se jedná o jakousi velice intimní zkušenost s Hospodinem, která je skrytá někde hluboko v srdci každého kněze. Právě tato zkušenost je motorem kněžského působení. Jakým způsobem vyprávět o těchto okamžicích? Jak zabalit do slov to jemné a zároveň silné působení Hospodina na srdce člověka, na mé srdce? Nevím...

Podstatou kněžství je být prostředníkem mezi člověkem a Bohem. Tak jako je jeden Bůh, taktéž je jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk, Kristus Ježíš, který dal sebe v oběť za nás za všechny (srov. Tm 2,5-6). V Listě Židům čteme, že kněz je vzat z lidu a pro lid ustanovený (Žid 5,1). Církev učí, že to právě Kristus je jediný kněz a prostředník mezi Bohem a člověkem. Jeho kněžství je nepomíjející a trvá až na věky.

Vrcholným okamžikem jeho kněžské služby je oběť kříže, kde je zároveň knězem a obětí. Spasitel před svou smrtí během poslední večeře ustanovil Eucharistii – oběť, památku a hostinu (SC 47) – jako znamení Nové smlouvy. Prikázal ji konat apoštolům i jejich nástupcům na svou památku. Tímto způsobem Ježíš ustanovil svátostné kněžství a pak po svém zmrtvýchvstání daroval apoštolům a jejich nástupcům dar Ducha svatého, aby odpouštěli hříchy a byli jeho svědky až na konec země.

Chtěl bych vám přiblížit význam slov, která jste našli na mém oznámení, a které také najdete na primičních obrázcích. Jsou to slova, která mně přivedla ke dveřím semináře, která způsobila, že jsem chtěl přijmout jáhenské svěcení, že chci přijmout kněžské svěcení. Slova, která ukazovala cestu a její smysl v dobách krize povolání.

„Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích usmířen.“ (Iz 6,7). Co se dotklo mých rtů? Co mohlo způsobit, že můj hřích je usmířen? Jedině láska protože právě ona je schopná odpouštění. Jedině ona může říct: není vůbec důležité, co bylo předtím, důležité je, abys chtěl přebývat se mnou, abys chtěl být se mnou v jednotě. Ta Láska, to je Hospodin.

„Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: ‚Koho pošlu a kdo nám půjde?‘“ (Iz 6,8). Už to tak chodí, že když Bůh dává člověku milost, dává ji proto, aby člověk tuto milost využil pro své bližní a tak mohl mít podíl na šíření Boží lásky ve světě. Stejně tak to platí o mně. Kdysi jsem sám zakusil Boží odpuštění, a proto vím, že si nemohu nechat toto odpuštění jen pro sebe. Proto jsem kdysi řekl Hospodinu jako Izajáš: „Hle, zde jsem, pošli mne!“ (Iz 6,8), abych hlásal Jeho Lásku a uskutečňoval v Jeho jménu odpuštění. Abych předával to, co jsem kdysi zakusil a pořád zakouším. Abych mohl říct: „Neboj se, On už se za tebe obětoval a hle, toto je jeho tělo a jeho krev, abychom my žili“.

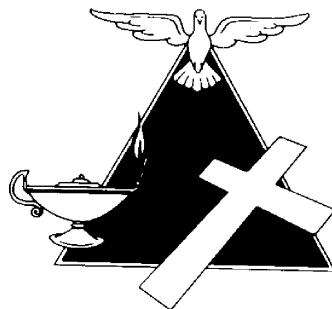
(o. Přemysl)

Dotaz

Smažení vaječiny na svatodušní odpoledne aneb kde se vzala tato tradice?

Předně musím říci, že se mi nikde nepodařilo objevit její smysl. Mohu jen vyslovit svoji domněnku.

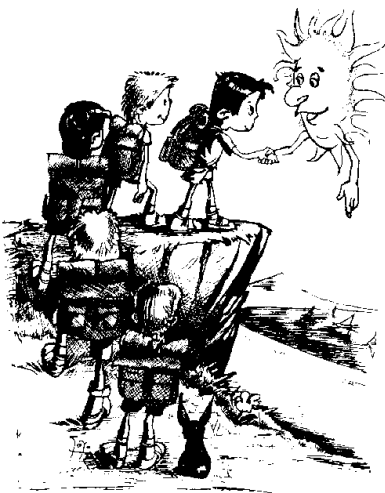
V židovské náboženské tradici, ze které křesťanství vyrůstá, má své místo jak slavení Velikonoc, tak slavení letnic. Židovská velikonoční večeře se stala pro Pána Ježíše základem pro ustanovení mše sv. Obdobně to platí i o svátku letnic. Seslání Ducha svatého nastalo dle textů Skutků apoštolů v den židovských letnic. Židé si padesátý den ($50 = (7 \times 7) + 1$ je u Židů číslo plnosti) po Velikonocích připomínali chvíle vysvobození z otroctví duchovního – ze hříchu. Bylo jim dáno Desatero a s ním i zákon. Křesťané v tento den slaví dovršení Velikonoc, kdy v síle Ducha sv. začíná církev konat ve světě svůj úkol. Toto je jen několika slovy základní - náboženský rozměr svátku. Je naprosto přirozené a pochopitelné, že každý svátek hledá svoji lidovou podobu utvářenou různými zvyky, tradicemi popř. konkrétními zvláštnostmi toho či onoho kraje. Zvyk lámání vánočních oplatků má svůj původ na Těšínsku, svěcení vína na svátek sv. Jana je naprosto pochopitelný v oblastech, kde se víno pěstuje, již jen z písní a vyprávění známé svatoštěpánské koledování se dnes oživuje tříkrálovou sbírkou. Podobná situace mohla nastat při vzniku svatodušního zvyku smažení vaječiny. Přirozená touha sdružovat se, zvláště když k tomu vyzývá pěkné slunečné sváteční odpoledne, krása rozvíjející se květnové či červnové přírody a narušil od jiných produktů v tomto období v dostatečném množství dostupná vajíčka přímo nahrávají k jejich smažení někde venku v přírodě. Tato kombinace náboženského rozměru, přírodního rytmu a potřeby společenského kontaktu a její pravidelné opakování pak dalo možná vzniknout tradici svatodušního smažení vaječiny. V každém případě, ať už to bylo historicky jakkoliv, všem aktérům a účastníkům smažení svatodušního vaječiny na farní zahradě před několika málo týdny chci upřímně poděkovat a těším se na smažení příští. (otec Jan)

Bližší informace k dětskému táboru

Pro děti, které se přihlásily na letní tábor v Melči, zde máme konečné informace. Odjíždíme 27.7.2002 v 9.58 hodin ze svinovského nádraží. Sraz si dáme v 9. 30 hodin ve vestibulu. Vrátime se 3.8. 2002 v 14.50 hodin opět do Svinova.

Co s sebou? Spací pytel, (karimatku nepotřebujete, budeme spát v postýlkách), oblečení, dvoje botičky – do sucha i do vodičky, papuče, pokrývku hlavy, hygienické potřeby, pyžamo, ručník, plavky, pláštěnku, kartičku zdravotní pojišťovny, malý baťůžek na výlety, plastovou láhev na pití, psací potřeby a hlavně dobrou náladu!

Zavazadla doneste na faru 26.7., aby vás po cestě bolely pouze nožičky, nikoli ručičky!

Jejdanečky, to byl kněz!

Na *patra Kubíčka* si pamatuji, on nás měl v náboženství, byl to takový milý, hodný kněz, já jsem ho měla ráda, vlastně všichni jsme ho měli rádi. Jako pan farář s mladými dnes jezdí na výlety, tak i p. Kubíček s námi jezdil, byli jsme na Hostýně, na Kopečku...Cestou nás učil písničky, pamatují si je dodnes. Nejvíce se mi líbila ta „Sbohem má radosti.“ Když jsme přišli někam do kostela, zařídil nám, aby ho otevřeli a měl pobožnost jen pro nás. On vycházel se všemi dobře. I s Němci, ten postní obraz ukřižovaného Krista, který je v postní době nad svatostánkem, darovali Němci. Všichni litovali, když odcházel, i on, ale říkal:

„Je to vůle Boží, my musíme poslouchat.“

Pater Gavlas byl takový veselý, legrační. Někomu nebyl milý, ale my jsem ho měli s manželem moc rádi. Manžel se s ním cho- dil hodně radit na faru a povídali si o bibli, nakonec manžel přešel z československé církve do katolické. Když jsme měli zpěv na faře, vždycky mezi nás přišel, popovídal si s námi. Byl upřímný, co si myslel, to i řekl.

A když mu někdo něco vyčítal, nebránil se. Říkal: „Nevzpomínej, Bože, na naše skutky zlé.“ Když už byl přeložen a já měla narozeniny, volali jsme mu jednou telefonem, že se sešla stará parta, aby přijel. A on přijel s kytkou, byl milý.

Pater Němec měl hezký hlas, měl pěkné kázání, taky hezky sloužil. Byl veselý, někdy až moc, rád se bavil.

Pater Straka, jejdanečky, to byl kněz! Jak přišel do Svinova, on byl takový nesmělý, my jsme si na něj nemohli zvyknout. A pak jsme si na něj zvykli a on na nás a oni nám ho sebrali! Měli jsme se moc rádi. To byl tak vzácný člověk! Poctivý, starostlivý, pečlivý, jemný...ten byl tak hodný! Jak on byl zbožný! Modlili jsme se breviář, učil nás písničky...Já na něj nezapomenu, na toho člověka. To je světec.

Pater Jan – on se mi líbí. Je jiný, ale též takový hodný, veselý, lidumil, zašpásuje, zasměje se, no dobrý pan farář. Jen aby nám ho zase pan biskup nesebral! Mám ho ráda, je milý a snaží se každého pochopit.

(ze vzpomínek starší farnice na svinovské kněze)

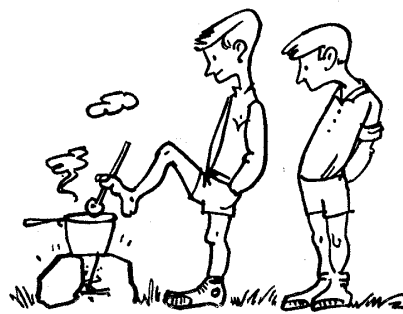
Svatodušní odpoledne

V neděli 19.5. 2002 se jako každoročně konalo na farní zahradě tradiční svatodušní smažení vaječiny.

Účast byla hojná. Hospodyňky přinesly vajíčka i napečené dobroty ze svých kuchyní. KDU – ČSL zajistila občerstvení, otec Jan dobrou náladu, takže všechno mohlo začít.

Letos byl program odpoledního posezení obohacen také o první slavnostní výkop na novém farním hřišti. Malí i větší hráči v jednotlivých zápasech předvedli svoji bojovnost. Jejich zápal a radost ze hry musela určitě potěšit všechny, kteří se na vzniku a realizaci farního hřiště zasloužili. Ostatní nehrající diváci mohli pro změnu vyzkoušet kvalitu nového posezení, které mělo při této příležitosti také svou premiéru. Počasí nám přálo a k večeru se k nám připojil i otec Antonín se svou paní.

Myslím, že všem se zde moc líbilo. V příjemné atmosféře povídání nám odpoledne krásně uteklo. Vaječina se povedla, zápasy se dohrály, a my jsme se s pocitem hezky stráveného odpoledne rozešli domů.

(P.B.)

Dotaz

Proč se lidé v naší farnosti schází k modlitbě mariánského večeradla a kde má tato modlitba svůj původ?

„... Dostala jsem pro církev papeže, kterého jsem si připravila a vychovala. Zasvětil se mému Neposkvrněnému Srdci a slavnostně mi svěřil církev, jejíž jsem Matkou a Královnou.

V osobě a díle svatého otce Jana Pavla II. nechávám zazářit své veliké světlo, které bude tím silnější, čím více bude všechno zahalovat temnota.“

1. ledna 1979

Asi 10 let se v našem kostele schází skupina farníků k modlitbě svatého růžence ve formě večeradla. Večeradlo samotné je dle tradice místnost v domě matky evangelisty sv. Marka v Jeruzalémě, kde Pán Ježíš slavil se svými učedníky večeři Páně, kde apoštolové spolu s Pannou Marií dleli na modlitbách v očekávání sestoupení Svatého Ducha.

Modlitební večeradlo je na vyzvání P. Marie, skrze italského kněze Dona Gobiho, zakladatele Mariánského kněžského hnutí (dále jen MKH), rozjímavá modlitba svatého růžence se zpěvy, četbou poselství z tzv. „Modré knihy“, („Kněžím, přemilým synům Panny Marie“) a zasvěcením se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Vznik, rozšíření, spiritualita MKH je podrobně popsána v citované knize mnohonásobně česky vydané, knihy z církevním schválením, kterou vám zašle na písemné požádání *Národní středisko MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc.*

Spiritualitu MKH charakterizují tři závazky členů tohoto hnutí:

- zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie
- jednota s papežem a s církví s ním spojenou
- vedení věřících k oddanosti Panny Marie

Struktura Večeradla je jednoduchá. Podobně jako byli Ježíšovi učedníci shromážděni ve Večeradle v Jeruzalémě s Pannou Marií, schází se i naši členové večeradla

- modlit se s Pannou Marií
- žít a prohloubit své zasvěcení Marii
- být spolu v bratrském společenství

Přijďte k nám do Večeradla, koná se každý čtvrtek hodinu před večerní mší svatou. Rozšířit modlitbu svatého růžence jako řetězu nesmírné lásky a záchrany, který může v dobrém ovlivnit osoby, situace a dokonce ovlivnit všechny události naší doby.

(o. Antonín)